

се утиши съ молби и нови увѣренія на офицера. Той се обѣща да телеграфира веднага въ Бѣлградъ да дойдатъ войводитѣ и да ги водятъ въ въздѣлениа балканъ. Инициаторитѣ на крамолата бѣхъ старитѣ хъшове, на които се виждаше че сръбското правителство играяло на вѣже, и иска да ги задържи до обявлението на войната, до когато хъшплицитѣ ще по изучатъ „талима“ че да ги набутатъ мѣжду сръбскитѣ солдати. Както и да е утихна крамолата, и хъшплицитѣ го удариха на веселби отъ радостъ че Ботйовата чета минала благополучно въ България и разбила турцитѣ. Надуха се два кавала и една гайда и се залюля тъкѣво весело хъшовско хоро, щото земята трепереше подъ краката имъ.

На друга страна Генко и Атанасъ събрали около себѣ си единъ купъ „даскали“ (тѣй наричаха по нѣкога ученицитѣ отъ разнитѣ училища, които се бѣхъ записали за хъшове) и устроили певчески хоръ, който испѣ нѣколко пѣти Ботйовата молитва :

О мой Боже, правий Боже,
 Не ти що си въ небесата,
 А ти що си въ мене, Боже,
 Мень въ сърдцето и въ душата

. . . . .

Повечето отъ пѣвачитѣ незнаяха пѣсенъта, но Генко, който нѣмаше Любеново или Ботйово стихотворение, което той да не знае, имъ канерваше напредъ, и тѣ слѣдъ него пѣяха всички.

Съ особенно силенъ гласъ, придруженъ съ жестове се произнасяха слѣдующитѣ стихове отъ молитвата :

Вдѣхни всѣкому, о Боже
 Любовь жива за свобода
 Да се бори кой какъ може
 Съ душманитѣ на народа.

Подкрѣпи и менъ рѣката
 Та като вѣстане робътъ
 Въ рѣдоветѣ на борбата
 Да си найда и азъ гробътъ.